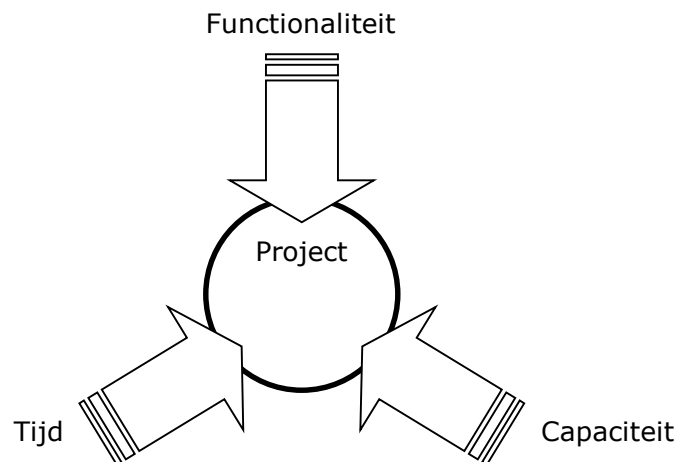

Timeboxing

Projectmodel

In de afbeelding staan de drie belangrijkste factoren die een project bepalen. Dit geeft inzicht waarom projecten zo snel de neiging hebben om uit te lopen.

De drie factoren: functionaliteit, capaciteit en tijd zijn onderling in zekere zin uitwisselbaar: De wensen van de organisatie(functionaliteit) wordt ontwikkeld door een aantal mensen(capaciteit) in een bepaalde periode(tijd).

Bij een project kunnen de drie onderdelen redelijk onafhankelijk van elkaar beïnvloed worden, echter ze zijn niet alle drie tegelijk te controleren. Als twee van de drie factoren vaststaan, dan zal de derde factor bewegen. Staan alle drie de factoren vast, dan is de Tijd-factor de eerste die gaat bewegen. In de praktijk is dat zichtbaar als uitloop van het project.

Het komt er dus concreet op neer dat als de functionaliteit vaststaat en als het projectteam vast staat qua omvang, dat dan dus de datum van oplevering variabel is. Nu is dat laatste vaak ongewenst: voor een opdrachtgever behoort een project eigenlijk een vaste opleverdatum te hebben.

De standaard strategie om een project dat dreigt uit te lopen alsnog op de rails te krijgen is door meer capaciteit aan het project toe te voegen. Als eerste door de projectmedewerkers langer te laten werken, vervolgens door het projectteam uit te breiden. Een andere, misschien minder voor de hand liggende oplossing, is flexibel om gaan met de functionaliteit.

Echter het ongecontroleerd flexibel omgaan met functionaliteit is uiterst ongewenst. Er is dan geen garantie dat wat nodig is ook werkelijk ontwikkeld wordt. Daarom is het van belang reeds bij de start van het project aan te geven welke functionaliteit strikt vereist is en welke functionaliteit eventueel kan komen te vervallen of later mag worden opgeleverd. Is dit niet goed vooraf afgesproken dan is de kans groot dat verkeerde functionaliteit wordt ontwikkeld met als gevolg dat bij de opleverdatum niet alle noodzakelijke functionaliteit beschikbaar is.

Samengevat: De feitelijke kosten bestaan uit Tijd x Capaciteit. Tijd en Capaciteit worden bepaald door de functionaliteit. Minimaal één van de drie factoren moet flexibel zijn, anders wordt Tijd de eerste factor die ongecontroleerd gaat toenemen. Oplossing ligt in het toepassen van Timeboxing.

Timebox

Een timebox is een tijdsinterval waarbinnen een (tussen-)product wordt opgeleverd. Dit is gebaseerd op het idee om de tijd en de capaciteit vast te zetten en de functionaliteit variabel te maken. Door voortschrijdend inzicht en veranderde omstandigheden kan het beeld van de functionaliteit ook wijzigen. De timeboxen worden ingericht met behulp van een MoSCoW-analyse ofwel classificering en prioritering van de functionaliteit. Leidend bij de prioritering is de toegevoegde waarde voor de business.

Met deze techniek houd je constante focus op de business vereisten, bewaak je tijd en budget en verwerk je voortschrijdend inzicht. Allemaal aspecten die staan voor kwaliteit.

MoSCoW staat voor

- **Must Have:** deze categorie heeft de hoogste prioriteit, wordt gegarandeerd opgeleverd en geldt als de 'motor' van het informatiesysteem.
- **Should Have:** een noodzakelijke eis, maar er is een (tijdelijke) 'work-around' mogelijk.
- **Could Have:** eis met een duidelijke toegevoegde waarde, maar zonder is er nog steeds een bruikbaar systeem.
- **Want to Have But Won't Have This Time Around:** bij deze oplevering kan de eis gemist worden, wat niet wil zeggen dat hij onbelangrijk is. Bij een volgend increment kan het best een 'Must Have' zijn.

Bij het MoSCoW-en geef je voorrang aan de systeemeisen die de meeste business voordelen opleveren en niet aan eisen die betrekking hebben op situaties die wellicht nooit voorkomen. Daardoor worden systemen ook eenvoudiger van opzet, iets wat de onderhoudbaarheid ten goede komt. Door het juist toepassen van MoSCoW worden veranderende keuzes expliciet.

Planning

Bij het inplannen van de timeboxen is het zaak er voor te zorgen dat er voldoende variatie in de functionele elementen zit qua prioriteit. Het heeft natuurlijk geen zin om een timebox te starten met 100% Must Have functionaliteit: er is dan geen buffer en de tijd gaat alsnog uitlopen of Must Have functionaliteit gaat alsnog (ongecontroleerd) afvallen. Om timeboxing goed te laten werken is een maximale vulling van circa 60% met Must Have's per timebox aan te raden.

Als de realisatie is gestart dan zal er op een moment een gebruiker kijken naar de reeds ontwikkelde functionaliteit. De gebruiker moet dan geautoriseerd zijn om beslissingen te kunnen nemen ten aanzien van de opgeleverde zaken. Als de gebruiker voor iedere beslissing te raden moet gaan bij zijn management of bij de projectgroep, dan worden de iteratieslagen te lang.

Verder is duidelijk dat het terugkoppelen van resultaten van de reviews op de afgesproken tijd moet gebeuren. Lukt dat niet dan loopt de hele planning vast.